

много лозя. Когато настъпвала беритбата на лозята му, зурли и тжпани огласявали околността и създавали голѣма радост и веселие. Турцитѣ се страхували отъ неговото влияние, поради което чорбаджи Злати билъ убитъ още твърде младъ.

Бащата на Панайотъ билъ скотовѣдецъ, отглеждалъ овце и кози и билъ срѣдна ржка човѣкъ. За своята овчарска работа той ималъ нужда отъ помощникъ, затова взема малкия Панайотъ при себе си, за да му пасе козитѣ. По него време въ Сливенъ току-що се открило българско училище (1837 г.); но малкиятъ пастиръ не могълъ да вкуси отъ неговитѣ плодове и останалъ до зрѣла възраст неграмотенъ. По-късно, благодарение на Раковски и Каравеловъ, той се научилъ да чете и пише. Още отъ малкъ, на 12 години, той носѣлъ вече пушка, дишалъ въздуха на гората и слушалъ нейната вѣчна пѣсенъ. Всрѣдъ потайнитѣ доби на планината, воленъ като птичка и пѣргавъ като сърна, малкиятъ Панайотъ, както самъ казва въ своитѣ записки, научилъ да цени човѣшката свобода. Планината откърмила въ него безстрашие, съединено съ склонността му къмъ юнашки подвизи, наследена отъ баща му, чието око не трепвало, когато трѣбвало да се накаже турчинъ или да се спаси честта и живота на българина. За това ни говори следниятъ случай. Една вечеръ, когато Панайотъ и нѣколко овчари свирѣли и пѣли весело въ кошарата, последната била нападната отъ турци, които, следъ като ограбили каквото намѣрили, вързали двама отъ овчаритѣ и Панайота и ги подкарали презъ нощта изъ планината. На сутринята овчаритѣ били пустнати съ поржчка да кажатъ на бащата на Панайота да прати хиляда жълтици, иначе да дойде на Руенá-планина да събере коститѣ на сина си. Когато овчаритѣ съобщили на баща му, последниятъ грабналъ пушката и самъ тръгналъ да търси сина си. Разбойницитѣ били настигнати, бащата залѣга на пусиякрай пжтя, презъ който щѣли да минатъ. Съ първия куршумъ единъ отъ турцитѣ билъ убитъ, останалитѣ се разбѣгали, и Панайотъ билъ освободенъ.

Желанието на Хитовъ да започне самостоятелна работа го накарва да напустне овчарството и отворилъ бакалски дюкянъ. Неспкоенъ и гордъ по духъ, въ дюкяна той се чувствувалъ като въ клетка. Тая дребна търговия, да продава за три пари сирене на гаджалитѣ, му се виждала крайно унизителна. И въ касаплька, който започналъ следъ това, не му провѣрвѣло, клиентитѣ му били турски чиновници, които вземали месо, а не плащали; само отъ